

[Krag.]

kun Petitesseer, man beskæftiger sig med, medens det, hvad Skatteklenderne angaar, er Tal, som ligger paa det tidobbelte af de Besparelsesforanstaltninger, som man søger at træffe.

Derfor kan vi ikke lægge nogen Vægt paa den Indignation, den højtærede Minister har udfoldet paa dette Omraade, saa meget mere som Behrejdelsen mod os intet har med Realiteten at gøre, saaledes som jeg har udviklet her i Dag. Men naturligvis kan vi kun glæde os over, om den højtærede Finansminister i Fremtiden selv vil følge den Læresætning, som han under Forhandlingerne i Landstinget holdt frem for os andre, da han sagde: det nytter ikke at kaste Byrder over paa Staten, naar man ikke samtidig skaffer Staten Mulighed for at bære dem.

Hvad nu Statsejendomsskatterne angaar, har vi foreslaaet dem nedsat fra 1,5 og 1,2 pro mille for henholdsvis Ejendoms-skyld og Grundskyld til 1,1 og 0,9 pro mille. Dette Forslag er en Konsekvens af Kravet om Tilbageføring til Førkrigstidens Beskatning af faste Ejendomme. Det er med andre Ord en Videreførelse af Ændringen i 1922, som de nuværende Regeringspartier stemte for, og jeg kan ikke forstaa, at denne Videreførelse af et Princip, som man sluttede sig til i 1922, kan være saa overordentlig dadelværdig i 1932.

Landbrugets Lettelse vil derigennem blive godt 1 Mill. Kr., saaledes at den Skatteprioritet paa ca. 25 Mill. Kr., som gennem Statsejendomsskattens Forhøjelse indskødes gennem Krigsaarene og Efterkrigsaarene, reduceres med et til denne, Lettelse svarende Antal Millioner. Jeg ser ikke nogen Ulykke deri, og jeg forstaaer ikke, at den højtærede Minister i den Anledning udstøder saa voldsomme Jammerhyl, for med de faldende Lejer og de stadigt meget høje Byggepriser er det at udleje og at bygge Huse her i Hovedstaden saamænd ikke den straalende Forretning — og er det for øvrigt heller ikke i Provinsbyerne —, som den højtærede Minister synes at tro.

Men naturligvis er det klart, at selv om man principielt kan give sin Tilslutning her til, hvad vi altsaa fuldt ud kan, er det, som det mange Gange er sagt, ikke Statsejendomsskatternes Tryk, Landbruget er i Færd med at segne under, det er de kommunale Ejendomsskatter, og det er derfor dem, der er Hovedsagen, og dem, paa hvis Nedsættelse vi lægger Vægt.

Sin Modstand mod vore Forslag har for øvrigt den højtærede Finansminister

samlet i nogle Udtalelser ved Tillægsbevillingslovsforslagets Fremsættelse, som gik ud paa, at den foreslaaede Skattereform var uden Betydning for Købeevnen og for vor Krone. Den højtærede Minister sagde — jeg tillader mig at citere en kort Udtalelse:

„Hvis man for at tage et Eksempel, tager Pengene fra dem, der faar de sociale Tilskud, de alderstøttede eller de arbejdsløse eller lignende, og giver disse Penge gennem Skattelettelse til Landbrugerne, saaledes at de bliver i Stand til at betale de sidste Prioritetsrenter f. Eks., betyder det blot, at den Købeevne, som tidligere var til Stede hos dem, der fik social Hjælp, nu er til Stede hos nogle Folk, der har Rentekrav paa Samfundet, men den samlede Købeevne undergaar ikke nogen Forandring“.

Her er jo ikke Tale om Rentebetaling, men om en Lettelse i Skattebyrden for vort Hovederhverv, og ved vore Dækningsforslag er der Tale om Overflytning fra Forbrug til Produktion. Nu har den højtærede Statsminister mange Gange som Oppositionsordfører, ogsaa fra denne Plads, hævdet, at en saadan Overføring af Kapital fra visse Samfundsklasser til andre betød en Nedsættelse af Købeevnen. Den højtærede Finansminister hævdede i sin Tale forleden Dag, at en saadan Overflytning ikke ændrer Købeevnen. Begge de Herrer Ministre har efter min og mit Partis Opfattelse i samme Grad Uret; thi Overflytningen fra Forbrug til Produktion betyder en Mulighed for gennem Arbejde at skabe øget Købeevne og betyder derigennem en Styrkelse for vor Valuta. Om vor Kronens indre Købekraft kan opretholdes, afhænger i afgørende Grad af, om vi formindsker vort Forbrug, baade i den offentlige og private Husholdning, saaledes at der bliver mere tilovers af vor Kapital til Forøgelse af Samfundets produktive Kraft og gaar mindre ind i Forbruget.

Derfor er der en afgørende Forskel paa, om Staten oprækker Skat for at yde den nødste Erhverv Almisser, eller om den giver Afkald paa Indtægter, hvis Paa-ligning falder Erhvervslivet til Byrde, om Staten handler saaledes, at den derigennem fremtvinger en Formindskelse af det offentlige Forbrug og øget Kapital til Raadighed for Erhvervslivet, thi herigennem øges ogsaa Muligheden for Rentabilitet.

Jeg vil sige til den højtærede Regering, at hvis den fortsat gaar frem ad Veje som hidtil med stadig større og mere tyngende direkte Skatter for at opretholde Understøttelsessystemet i større og